

Audycja nr. 251. Temat: „Boskie Przymioty”. 24 Wrzesień 2022 AAAA

Program religijny „Wczoraj, dziś i na wieki” serdecznie zaprasza wszystkich do wysłuchania tematu o Bożych przymiotach, który przygotowali, Ireneusz Kołacz, Piotr Ambruszkiewicz i Tadeusz Żurek. Stwórca i Władca wszechświata, jest duchową istotą, której charakter powinien być dobrze znany każdemu człowiekowi. Jezus w swej arcykapłańskiej modlitwie do Ojca Niebieskiego mówi: *„A to jest żywot wieczny, aby poznali ciebie, jedynego prawdziwego Boga i Jezusa Chrystusa, którego posłałeś”*. Ew. Jana 17:3. Z tego krótkiego wyznania Pana Jezusa dowiadujemy się, że Bóg jest jeden, a poznanie Boga jest warunkiem naszego życia wiecznego. Pismo Św., wyraźnie nam mówi, iż Syn Boży, Jezus Chrystus narodził się na ziemi, jako człowiek w celu odkupienia Adama od grzechu i śmierci. W związku z tym, mamy zapewnienie Słowa Bożego, że tak *„jak w Adamie wszyscy umierają, tak też w Chrystusie wszyscy zostaną ożywieni”*. 1 Kor. 15:22. Nasz Bóg w swojej mądrości postanowił okazać wszystkim istotom ludzkim swoje miłosierdzie, zsyłając swego Jednorodzonego Syna na ziemię w ciele ludzkim, jako ofiarodawcę wybawiającego człowieka z pod wyroku śmierci. Zastanowimy się więc, dlaczego dokładna znajomość Boga jest tak ważna.

Jaki wpływ Boże przymioty mają na nasze życie? Jak możemy poznać prawdziwego Boga? Pismo Święte stwierdza, że *„Bóg jest duchem”*. Jana 4:24. Ze względu na charakter istoty duchowej w porównaniu do istoty ludzkiej nie jest łatwo określić, czym jest istota duchowa. Wiemy jednak, iż istoty duchowe są niewidzialne dla oka ludzkiego, mogą przenikać przez rzeczy materialne jak ściany, drzwi itp., oraz mogą w mgnieniu oka przenosić się z miejsca na miejsce w taki sposób jak to działo się z Jezusem po jego zmartwychwstaniu, kiedy ukazywał się apostołom. Jest jednak ogromna różnica między aniołami, którzy również są istotami duchowymi a Bogiem. Wszechmogący Bóg Jahwe, nigdy nie miał początku i nigdy nie będzie miał końca, jest nieśmiertelny i wieczny, a ze względu na Jego chwałę, ludzie nie mogą zobaczyć twarzy Boga. 2Mojż. 33:22-23. Jahwe jest Stwórcą i Władcą wszechświata oraz źródłem; **sprawiedliwości, miłości, mądrości i mocy**. Oprócz tych czterech podstawowych przymiotów, Bóg Jahwe ma wiele innych wartościowych cech charakteru, jak; doskonałość, miłosierdzie, wierność, prawdomówność, cierpliwość, radość, współczucie, pokój, czy przebaczenie. Zarówno Bóg jak również Jego Jednorodzony Syn, zawsze są w zupełnej harmonii ze sobą.

Boska **sprawiedliwość i miłość** są doskonale zrównoważone, a miłosierdzie jest zewnętrznym wyrażeniem miłości. Poznając coraz bardziej naukę Pisma Św., staramy się naśladować Boski charakter i wprowadzać Boskie metody postępowania w naszym życiu. Każdego dnia spotykamy się z wyborem sprawiedliwego i uczciwego postępowania, używając Bożej **mądrości i Jego mocy**. – *„Sprawiedliwość i sąd są gruntem stolicy twojej; miłosierdzie i prawda uprzedzają oblicze twoje”*. Pisze psalmista w 89: 15. Miejmy również na uwadze, że Bóg jest doskonały we wszystkich swoich właściwościach i wszystkie Jego przymioty są doskonałe. Bez wątpienia ci, którzy poważnie podchodzą do zagadnień religijnych wiedzą, że Boska miłość działa od zawsze. Kiedy Bóg zrodził swego Jednorodzonego Syna i kiedy wraz z Nim stwarzał aniołów oraz ludzi na swój własny obraz, wtedy współdziałały ze sobą wszystkie przymioty Boże. - Upadek naszego rodu spowodował działanie Boskiej sprawiedliwości, która musiała postawić uczciwy wyrok za nieposłuszeństwo pierwszego człowieka: *„I dał Pan Bóg człowiekowi taki rozkaz: Z każdego drzewa tego ogrodu możesz jeść, ale z drzewa poznania dobra i zła nie wolno ci jeść, bo gdy tylko zjesz z niego, na pewno umrzesz”*.

Życie wieczne człowieka na ziemi wymagało posłuszeństwa, ponieważ jednak człowiek upadł, wynikiem przestępstwa prawa Bożego w Edenie musiała nastąpić śmierć. I wtedy Boska miłość musiała to zaakceptować, bo wyrok był całkowicie słuszny i sprawiedliwy. Gdyby Bóg nie egzekwował swojego prawa, nieposłusznym siebie ludziom, to pokolenia ludzkie żyłyby wiecznie w grzechu i niedoskonałości, oraz wyrządzałyby sobie nawzajem krzywdę. Lecz „*Bóg według odwiecznego postanowienia, które wykonał w Chrystusie Jezusie, ... sprawuje wszystko według zamysłu woli swojej*”. Efez. 3:11 i 1:11. Pismo Św., wskazuje nam, iż Bóg w swojej miłości do człowieka przygotował cudowny plan wybawienia ludzkości z grzechu i śmierci i dlatego nie mógł dopuścić do dalszego staczania się człowieka w przepaść upadku i niegodziwości. - Wszystkie doświadczenia obecnego życia ludzi będą mieć znaczenie dla członków upadłego rodu podczas czasu restytucji w nadchodzącym tysiącleciu. Bóg Jahwe zamierzył, aby ludzkość doświadczyła cierpień i śmierci, co nauczy każdego człowieka potrzebnych lekcji do życia wiecznego. Przez sześć tysięcy lat świat otrzymywał wykształcenie w zakresie grzechu, który wyjawiał tajemnicę, jak trudną rzeczą jest go opanować. Skutki grzechu zawsze rujnowały charaktery najszlachetniejszych nawet ludzi.

Od czasu stworzenia pierwszego człowieka, biliony ludzkiego rodu otrzymało wystarczającą wiedzę na temat przestrzegania Boskiego prawa i przykazań, które nadal obowiązują i które nie ulegną zmianie w nadchodzącym restytucyjnym wieku milenijnym. Gdy zastanawiamy się nad tym zagadnieniem i wdramy się myślami w Boskie postępowanie, dochodzimy do wniosku, że miłość nie mogła być obojętna, aby móc odnieść zwycięstwo nad sprawiedliwością. W słusznym czasie została zapłacona cena okupowa za człowieka i wtedy po panowaniu prawa sprawiedliwości przez sześć tysięcy lat, podczas których ludzkość miała nauczyć się potrzebnych lekcji dotyczących okropności grzechu we wszystkich jego formach, miłość okaże się zwycięzcą. Ona rozpocznie powoływać ludzi, aby wychodzili z grobów do tysiącletniego królowania tego, który ich odkupił. Tak, więc gdy śmierć i grób wydadzą wszystkich, którzy w nich się znajdują i gdy już nie będzie przekleństwa śmierci, wtedy, pod koniec restytucji, miłość w całym tego słowa znaczeniu zatriumfuje nad sprawiedliwością. Ap. Paweł pisząc list do członków gminy chrześcijańskiej w Koryncie cytuje: „*Gdzież jest, o śmierci, zwycięstwo twoje? Gdzież jest, o śmierci, żądło twoje? Ale Bogu niech będą, dzięki, który nam daje zwycięstwo przez Pana naszego, Jezusa Chrystusa*”. 1 Koryntian 15: 55 i 57.

Zwróćmy uwagę, że miliardy ludzi, żyjących przed nami okazało się również grzesznikami, i gdyby Bóg nie zastosował dla wszystkich swojego mądrego i miłosiernego sposobu zbawienia, ale jakiś inny, to za każdego grzesznika byłby wymagany okupodawca. I dlatego, gdy dobrze zastanowimy się nad działaniem naszego Stwórcy, to nasza cześć dla Boskiej mądrości nie powinna mieć nigdy końca. Jeden człowiek Adam, będący doskonałym zgrzeszył, a ten grzech skalał całą ludzkość, która rodziła się już z ludzi zarażonych grzechem. Pierwszy nieposłuszny Bożemu nakazowi grzesznik został potępiony na śmierć, dlatego drugi również doskonały człowiek, Jezus Chrystus, aby stać się okupodawcą, musiał zastosować całkowite posłuszeństwo Bożemu nakazowi i cierpiąc umrzeć, aby grzechu i śmierci więcej nie było. Jezus oddał swoje życie za nieposłuszeństwo Adama i przelewając swoją niewinną krew, umarł śmiercią krzyżową, którą w tym czasie stosowali rzymscy okupanci w Izraelu. Ale to nie Rzymianie wydali wyrok śmierci na Bożego Syna, lecz obywatele narodu, w którym narodził się Jezus Chrystus. To właśnie oni, pod namową swoich przełożonych kapłanów bezrozumnie krzyczeli do Piłata, nadzorca Jerozolimy z ramienia Rzymu: Ukrzyżuj! Ukrzyżuj go! Zazdrość kapłanów izraelskich przerodziła się w nienawiść do niewinnego okupodawcy.

Izraelska hierarchia duchowa w ówczesnym czasie została pozbawiona mądrości i miłosierdzia, a swoją moc użyła w niewłaściwym kierunku. - Prawdziwa mądrość pochodzi z góry od Boga, lecz bez miłości ona może stać się trucizną. Również miłość bez sprawiedliwości jest pozbawiona rozumu; sprawiedliwość musi wyprzedzać miłość, gdyż, ten, kto wykroczył przeciwko prawu, musi najpierw odpokutować; stanąć przed sądem i otrzymać wyrok skazujący lub ułaskawiający. Nie powinno się pobłażać nieuczciwości a sprawiedliwość zawsze powinna mieć zadość uczynienie. – Z podanych wyżej przykładów widzimy, że Bóg Jahwe wybrał bardzo rozsądny i pełen miłości plan postępowania z grzesznym rodajem. W swym cudownym zamiarze zaplanował odkupić człowieka z jego grzesznego stanu i odrodzić rodzaj ludzki w słusznym czasie. Gdy wgłębiamy się naszymi myślami w postępowanie Boże, to zauważamy, że Bóg użył najpierw miłość, która nie dopuściła do całkowitego wyniszczenia rodzaju ludzkiego i dlatego w odpowiednim czasie złożony został okup za nieposłuszeństwo Adama. Nie na darmo Ap. Paweł pisze, że: „Cokolwiek przedtem napisano, dla naszego pouczenia napisano, abyśmy przez cierpliwość i przez pociechę z Pism nadzieję mieli”. Rzym 15:4.

Pismo Św. uczy nas o Boskim planie zbawienia dając nam nadzieję, przedstawioną we wszystkich Bożych przymiotach. Takiej nadziei nie można znaleźć w żadnym innym źródle. Jedynie, gdy zajrzemy do wnętrza Słowa Bożego, możemy dostrzec, że żaden ludzki umysł nie byłby zdolny nakreślić takiej cudownej przyszłości dla stworzeń Bożych. Wiedząc, że ten plan jest Boski, a księga, która zawiera takie cudowne posłannictwo jest niewątpliwie Słowem Bożym, musi ono być tym poselstwem, przez które „mocą ducha świętego prowadzeni będąc mówili święci Boży ludzie”. Rzym 8: 14. (PBG). Duch mocy Bożej układał to cudowne poselstwo, a wielu ludzi w różnych czasach wypowiadało słowa lub przelewało je na pergamin nie wiedząc, jakie ono ma znaczenie na przyszłość. Zrozumienie tych rzeczy nie było wtedy na czasie, lecz ich słowa i znaczenie stanowią harmonijną całość i „zostały napisane dla naszego napomnienia, na których koniec świata (wieku) przyszedł”. 1 Piotr 10-12, Rzym 15: 4. Pełne zrozumienie słów Pisma Św., może nastąpić dopiero po spłodzeniu z ducha świętego, kiedy przyjdzie oświecenie umysłu. Wtedy, w słusznym Boskim czasie będzie można głębiej wyrozumiewać znaczenie Bożego przekazu, o czym pisze Ap. Paweł: „Będąc oświeceni, znosiliście wielki bój utrapienia”. Hebr., 10: 32-33. (PBG).

Oświecenie jest dziełem Bożego ducha świętego, którego lud Boży otrzymuje podczas ofiarowania się aż do śmierci. To oświecenie rozpoczęło się już podczas Pięćdziesiątnicy, za czasów apostołskich. Czytamy słowa Jezusa:, „Kto wierzy we mnie, jak powiada Pismo, z wnętrza jego popłyną rzeki wody żywej. A to mówił o Duchu, którego mieli otrzymać ci, którzy w niego uwierzyli; albowiem Duch Święty nie był jeszcze dany, gdyż Jezus nie był jeszcze uwielbiony”. Ew. Jana 7:38-39. Od chwili wstąpienia naszego Zbawiciela już w ciele duchowym do nieba, nasz Pan, jako Najwyższy Kapłan, zajął miejsce po prawicy swego Ojca Niebieskiego i rozpoczął orędownictwo za tymi, którzy wstąpili na drogę poświęcenia i ofiarowania się Bogu. Czytamy, że „Bóg wielce go wywyższył i obdarzył go imieniem, które jest ponad wszelkie imię, aby na imię Jezusa zginęło się wszelkie kolano na niebie i na ziemi, i pod ziemią i aby wszelki język wyznawał, że Jezus Chrystus jest Panem, ku chwale Boga Ojca”. Filip 2:9-11. Kończąc dzisiejszy temat o Bożych przymiotach, staraliśmy się przekazać wam drodzy słuchacze tą nadzieję cudownej miłości, którą Bóg nam okazuje w Chrystusie. Serdecznie zapraszamy wszystkich na naszą stronę internetową: „Polish Bible Students Association”, i żegnamy was do czwartej soboty następnego miesiąca, Dobranoc.